

Willem van Oranje

LANG GELEDEN WERD er op een kasteel in Duitsland een jongetje geboren. Zijn ouders noemden hem naar zijn vader: Willem.

Willems vader was een graaf, Willem van Nassau, en Willems moeder een gravin, Juliana van Stolberg. Willem was heel gelukkig met zijn broertjes en zusjes op kasteel de Dillenburg, dat hoog op een rots lag. Juliana gaf haar kinderen zelf les in een van de kamers van het kasteel. Van hun vader kregen ze een aapje dat in de apenkamer woonde. In de tuinen van het kasteel groeiden planten en kruiden. Moeder Juliana kon er zalfjes en drankjes van maken. Als een van de kinderen ziek was, was de gravin zelf de beste dokter. In de tuin was een doolhof en er waren stallen met paarden. Willem kon al snel paardrijden. Toen Willem elf jaar was, gebeurde er iets heel bijzonders.

Het begon met een boodschapper die voor de poort van het kasteel stond. De uitgeputte man werd ontvangen in de keuken en kreeg iets te eten en te drinken.

'Ik kom helemaal uit Brussel,' zei de boodschapper. 'Ik heb een brief van keizer Karel v voor de graaf en de gravin.'

Graaf Willem en gravin Juliana lazen de brief. Toen riepen ze Willem.

Willems vader zei: 'Deze brief gaat over jou. Luister goed. In een gevecht in Frankrijk is je neef René overleden. In deze brief staat dat jij alles krijgt wat van je neef was.'

Willem dacht na. Wat zou hij krijgen? Een zwaard? Een paard? Een mooie schaal van goud? 'Je krijgt een kasteel in Breda,' las vader Willem voor. 'Je krijgt een paleis in Brussel. En je wordt prins van Oranje.'

Willem kon zijn oren niet geloven. Een eigen kasteel? Een eigen paleis? En Oranje, waar was dat? 'Oranje is een stad in Frankrijk,' legde zijn moeder uit. 'Voortaan mag je je Willem van Oranje-Nassau noemen. En omdat je nu een echte prins bent, wil keizer Karel graag dat je bij hem komt wonen.'

'Maar ik ben pas elf!' riep Willem uit. 'Kan ik niet gewoon bij jullie blijven?' Willems vader schudde zijn hoofd. 'Wat de keizer wil, moet gebeuren. Maar hij vindt het vast wel goed als je twee van je vrienden meeneemt naar Brussel.' En Willem vertrok. Zijn vader bracht hem met

een koets naar Brussel. Twee van Willems beste vrienden gingen mee.

Keizer Karel v ontving de nieuwe prins in zijn paleis. 'Ik zal je leren om een goede prins te zijn,' zei hij. 'Je krijgt nieuwe kleren en je krijgt les in lezen en schrijven, zwaardvechten, paardrijden en dansen. Voor een prins is dansen heel belangrijk. En voortaan ga je naar de katholieke kerk.'

Willem moest erg wennen aan zijn nieuwe leven. Thuis op de Dillenburg werd er gewoon uit de bijbel gelezen, in het Duits. Dat hadden zijn vader en moeder geleerd van Maarten Luther, de monnik. In de kerken in Brussel werd Latijn gesproken en gezongen.

'Je moet ook andere talen leren,' zei keizer Karel. 'Spaans en Nederlands. Want als je groot bent, heb ik je nodig. Je moet me helpen het land te regeren. Ik maak van jou mijn belangrijkste edelman.'

Al snel raakte Willem gewend aan het leven in het paleis. Zijn vrienden waren altijd in de buurt. De keizer was dol op de slimme en vrolijke prins, die van dansen en feestvieren hield. In Brussel had Willem alle tijd om achter de meisjes aan te gaan. Geen gewone meisjes, natuurlijk, maar mooie gravinnetjes en leuke jonkvrouwetjes.

Maar de jonge prins vergat de Dillenburg nooit. Nog vaak dacht Willem aan zijn vader, moeder, broertjes en zusjes op het kasteel. En natuurlijk aan het aapje in de apenkamer.

Willem vergat ook nooit wat zijn ouders hem hadden geleerd. Als hij voor het slapengaan op zijn knieën voor zijn bed zat om te bidden, deed hij dat gewoon in zijn eigen taal. Ook al had keizer Karel hem dat verboden.

En zo... is het echt gebeurd.

